

vaným tvrzeny a nevyšly ani jinak za trestního řízení na jevo. Stěžovatel se naopak svými vývody snaží skutkové závěry soudu o vědomí zákonem vyhledávaném zvrátiti samostatným hodnocením průvodů a sestřování závěrů opačných. Tu pak dlužno připustiti možnost i jiných závěrů, než k nimž dospěl nalézací soud. Než pouhá taková možnost nečiní ještě rozsudek zmatečným, rozhodují tu podle zásad § 258 a 288 čís. 3 tr. ř. jedině závěry soudu nalézacího, pokud jsou logicky možny a nejsou stíženy některou z formálních vad čís. 5 § 281 tr. ř. Takových vad však stížnost neuplatňuje a jest tedy patrné, že pouze nepřipustným způsobem brojí proti volnému přesvědčení nalézacího soudu. Ani druhá námitka stížnosti neobstojí. Poukazujíc k tomu, že to nebyla osoba třetí, nýbrž dotčený Josef N. sám, jenž závadný dopis na dvoře našel a četnictvu předal, snaží se stížnost dovoditi, že tu není skutkové podstaty zločinu § 209 tr. zák., poněvadž k vrchnostenskému pátrání byl dán podnět dotčenou osobou samostatnou. Důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. těmito vývody stížnost neprovádí, poněvadž nedokazuje, který jiný trestný čin by tu mohl přijíti v úvahu. Leč ani jinak neprovádí obžalovaný touto hmotněprávní námitkou stížnost po zákonu, ježto již v řečeném rozhodnutí zrušovacího soudu byla tato otázka rozřešena tím, že bylo vysloveno, že skutková podstata zločinu utržení na cti ve směru subjektivním předpokládá vědomí pachatelovo, že jeho obvinění »může« podle svého způsobu zavdati příčinu k vrchnostenskému vyšetřování neb alespoň pátrání, čímž zároveň je vyřčeno, že vůbec nezáleží na tom, že a jak se vrchnost o dotyčném obvinění dozvěděla. Pokud se stížnost tohoto právního názoru nedrží, dlužno ji již podle čtvrtého odst. § 293 tr. ř. pokládati za neprovedenou po zákonu. Bylo tudíž bezdůvodnou stížnost zavrhnouti.

Čís. 2944.

V případech, v nichž v úvahu přichází zločin podle § 155 a) tr. zák., jest nejen právem, nýbrž přímo povinností soudních znalců lékařů, by podali posudek také v tom směru, zda nástroj a způsob, jímž bylo poranění přivoděno, je takovým, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečství života.

Skutková podstata zločinu podle § 155 a) tr. zák. je dána jen tehdy, je-li poranění přivoděno nejen takovým nástrojem, nýbrž zároveň i takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečství života; nevyžaduje se, by poranění určitým nástrojem (uchem sklenice) přinášelo s sebou nebezpečství života za normálních okolností, stačí, mohlo-li nebezpečí to nastati i jen za zvláštních okolností.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, Zm I 468/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 13. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem

těžkého ublížení na těle podle §§ 152, 155 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., zmateční stížnost především namítá, že bylo věci soudu posouditi, zda ucho sklenice je takovým nástrojem, se kterým obyčejně bývá spojeno nebezpečnoství života, že tudíž znalec, na jehož posudku je zbudováno dotyčné zjištění rozsudkové, vybočil z mezí své působnosti, vytčených předpisem § 129 tr. ř. a zasáhl tím, vysloviv se ve směru právě naznačeném, nepřipustně do rozhodování soudu. Námitka, která jako uplatňování důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. vlastně vůbec nepřichází v úvahu, je i věcně bezdůvodna, zejména jako výtká, že pro napadené jí zjištění rozsudkové, založené arci výhradně na onom posudku znalcově, nejsou ve skutečnosti uvedeny důvody (čís. 5 § 281 tr. ř.). Přehlížíť smateční stížnost, že předpis § 129 tr. ř. vztahuje se pouze na posudky soudních znalců-lékařů v případech smrti a o poraněních, shledaných na mrtvole, kdežto podávání posudků o tělesných poškozeních upraveno je zvláštním předpisem § 132 tr. ř., podle něhož jest se soudním znalcům-lékařům vysloviti zejména i o tom, jakými prostředky nebo nástroji a jakým způsobem byla přivoděna shledaná jimi poškození tělesná. Nemůže tudíž býti nejmenší pochybnosti o tom, že také v případech, v nichž v úvahu přichází zločin podle § 155 a) tr. zák., jest nejen právem, nýbrž přímo povinností soudních znalců lékařů, by podali posudek také v tom směru, zda nástroj a způsob, jímž bylo poranění přivoděno, je takovým, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečnoství života, a že soud jest oprávněn zbudovati dotyčné své rozsudkové zjištění na takovémto znaleckém posudku, jak se tudíž právem stalo i v souzeném případě.

Na omylu je však zmateční stížnost, pokud ve svých dalších vývodech vyslovuje názor, že se ke skutkové podstatě zločinu podle § 155 a) tr. zák. vyžaduje, by poranění určitým nástrojem (v souzeném případě uchem pивní sklenice) přinášelo s sebou nebezpečnoství života za normálních okolností a aniž by tu bylo nějakých zvláštních předpokladů, že tedy nestačí, mohlo-li toto nebezpečnoství vzniknouti jen za zvláštních okolností. Předpis § 155 a) tr. zák. (slova »takovým nástrojem a takovým způsobem«) nepřipouští jiného výkladu, než že skutková podstata tohoto zločinu je dána pouze a právě jen tehdy, jestliže poranění, byť i o sobě lehké, bylo v tom kterém případě přivoděno nejen takovým nástrojem, nýbrž zároveň i takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečnoství života. Je na bíledni, že řešení této otázky je přímo nezbytně odvislým od zjištění konkrétních, neboli, jak se praví ve zmateční stížnosti, zvláštních okolností případu, že totiž právě způsob, jakým bylo v konkrétním případě nástroje použito, kvalifikuje teprve čin jako zločin podle § 155 a) tr. zák. Pokud však zmateční stížnost tvrdí, že z úderů uchem pивní sklenice pro poraněného nebezpečnoství života téměř nikdy vzejíti nemůže, nejde tu než o nepřipustné brojení proti opačnému skutkovému zjištění rozsudkovému

v rozhodovacích důvodech, jak shora dovedeno, nejen formálně, nýbrž i věcně zcela případně a dostatečně opodstatněnému. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost jako bezdůvodnou.

Čís. 2945.

Důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. může býti obžalovaným uplatňován jen v tom směru, že čin rozhodnutí za základ položený byl nesprávným výkladem zákona v neprospěch obžalovaného podřaděn trestnímu zákonu, jehož nelze na čin použítí; tohoto důvodu zmatečnosti nelze se dovolávat, když použití nesprávného trestního zákona nemá pro obžalovaného nepříznivého vlivu.

(Rozh. ze dne 24. října 1927, Zm I 527/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. května 1927, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174 II a), c) tr. zák., Václav S. též podle § 176 II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. namítá stížnost obžalovaného N-e, že zjištění nalézacího soudu, týkající se tohoto obžalovaného, odpovídají skutkové podstatě § 5 tr. zák. Tím chce stížnost patrně vyjádřiti, že čin jeho měl býti kvalifikován jako zločin spoluviny nebo účastenství na nedokonané krádeži podle §§ 5, 8, 171, 173, 174 II a), c) tr. zák. a nikoli jako zločin nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174 II a), c) tr. zák. Podle § 282 tr. ř. může zmateční stížnost obžalovaného býti podána jen v jeho prospěch. Z toho plyne, že i důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. může býti obžalovaným uplatňován jen v tom směru, že čin rozhodnutí za základ položený byl nesprávným výkladem zákona v neprospěch obžalovaného podřaděn trestnímu zákonu, jehož nelze na čin použítí, že však tohoto důvodu zmatečnosti nelze se dovolávat, když použití nesprávného trestního zákona nemá pro obžalovaného nepříznivého vlivu. Podle § 5 tr. zák. dopouští se zločinu nejen pachatel, nýbrž i spoluvinník (návodce nebo pomocník) a účastník. V důsledku toho trestá se spoluvinník nebo účastník na zločinu týmž trestem jako přímý pachatel, neobsahuje-li zákon v určitém případě v tomto směru jiného ustanovení. Spoluvina a účastenství na zločinu nedokonané krádeže podle §§ 5, 8, 171, 173, 174 II a), c) tr. zák. podléhají, ježto trestní zákon nečiní v tomto směru rozdílu, témuž trestu jako zločin nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174 II a), c) tr. zák. Nelze tudíž uznati, že by obžalovaný N. měl nějaký prospěch z toho, kdyby čin, kterým byl uznán vinným, byl kvalifikován jako zločin